

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 276. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604292640/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Hundrede Mennesker, men Faktum var jo ligefuldt, at han af Lyst til Sjøv – det vil sige: Lyst til at see to Mennesker dø – havde undladt at redde dem.

Han forundrede sig over, hvor de Tanker kom fra, ganske ligesom han havde forundret sig, da Beskyldningen angaaende Gjertud styrtede sig over ham, men samtidig kunde han dog ikke slippe bort fra, at de nuværende Beskyldninger var ganske anderledes vel begrundede, end hin havde været.

Hvad mon Øvrigheden vilde sige, hvis han fremstillede for den Sagens sande Sammenhæng; at han altsaa virkelig en kortere eller længere Tid havde *ønsket* Drengenes Død og *derfor* undladt at hjælpe.

Han saae pludselig Vanviddets uendelige Ødemærk foran sig, og i et humoristisk Lysskint, der straks forsvandt igjen, saae han sig selv fremstille Sagen for en Kriminalrets-Assessor, der stod derude paa Ødemærken ganske hjælpeløs, uden Bøger og Lovsamlinger, men med Uniformsfrakken over den bare Skjorte.

Ved Idee-Association kom han til at tænke paa Betjentene, – det var underligt, at de ikke hentede ham, da de dog havde noteret ham, – de fandt rimeligvis deres egen Optræden saa uforsvarlig, saa de helst lod Sagen uomtalt. Ja, hvor kunde deres Uniform fritage ham for Ansvar. Han burde jo have handlet efter sit Forsæt paa Trods af den Tykke derude paa Isen, mens det endnu var Tid. – – Først af unaturlig Moralyst og dernæst af jammerlig Fejghed havde han ladet de to Mennesker dø.

Og saasnart denne tankemæssige Udredning af Sagen var til Ende, skete der – hvad han godt nok havde anet der vilde ske: Angst faldt over ham som et Muln – som Askeregnen under et Jordskjælv.

Inden Thetid var han naaet til faldstændig Hjerne-Bankerot. Men da rejste Selvopholdelsesdriften sig, stærkere i Øjeblikket end baade Angsten og Tankerne, og gjorde Holdt. Den suspenderede ligestraks al Samvittighed og Moral, al: Forlangende om Lykke og Fremtidsudsigte, jog brutalt de anklagende Tanker paa Døren og satte *Vreden* paa Vagt imod dem. – Derpaa befalede den Karl at stoppe sin Pibe, samt at gaa ind og foreslaa Fru Dalsgaard en Beziqve efter The, skjønt han visselig ingen Lyst følte dertil.

Da Karl gik i Seng, maatte han erkjende, at denne Evne til Selvbeherkelse var det eneste, han havde vundet i Lobet af otte Aar; ellers